

Завівши таку організацію, кинули ся передо-
сім на своїх католиків. Одних вирізали, інших
повиганяли, добули замок і забрали усе тут
зложене добро. Ограбивши замок вернулись
вони ще на костел і дім кс. Яна Соліковського
і забрали, що тільки ще було можна. По опа-
нованю міста, Теробовельці перенесли свою
діяльність на околицю; почали нападати на
шляхотські двори, наперед ближші, потім і даль-
ші робили походи. Під самим замком було
кілька шляхотських дворів. Міщани вдарили
на оден по однім і забирали що лише могли.
В дальшій поході гостювали вони в Підгай-
ч и к а х, де наробили шкоди на 6.000 зр. У лі-
сї села К о р о в и н к и сховав ся шляхтич Юрій
Пекарський. Теробовельці міщане, із К о р о в и-
ч а н а м и пігнали за ним, піймали, звязали ру-
ки в зад, і „як розбійника, на найбільшу гань-
бу й неславу шляхотцького стану” попровади-
ли до Теробовлі на суд. В церкві зібрала ся
старшина й громада; засудили його на смерть
Екзекуцію поручено одному з міщан, Дачко-
ви Зубашиному. Сей випровадив шляхтича з
церкви і здохмив йому голову „на погорду
католицької віри”.

Подібних походів було певно далеко біль-
ше, але звістки про них не дійшли до нас. В
дальших походах теробовельські міщани лу-
чилися з іншими бунтівничими громадами, по-
дібно як се було в Підгайчиках і Коровинці.

Другім осередком руху був Янів. Гамош-
ні міщани почали криваве діло того самого дня,
що й Теробовельці, себто 5. жовтня. Того дня